

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

האזינו
שבת שובה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב
(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושלוש לבריאה
מאתיים שנה להסתלקות החילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן

לזכרון

הצדקנית הרבנית מרת חנה ע"ה שניאורסאהן

בת הצדקנית הרבנית מרת רחל ע"ה

ובת הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה ע"ה

נפטרה ביום השבת קודש, ו' דעשי"ת, בעלות המנחה

שנת ה'תשכ"ה

ת' נ' צ' ב' ה'

אמו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.
יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).
שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".
מעין חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת, בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.
ליקוט נגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).
דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת "אהלי תורה", ניו-יורק.
דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

א. פרשת השבוע פותחת במלים: האזינו השמים ואדברה, ותשמע הארץ אמרי פי. הטעם לכך שמשה רבנו אמר דבריו לשמים ולארץ הוא לפי שהשמים והארץ משועבדים לבני ישראל. בשעה שבני ישראל עושים רצונו של הקב"ה – עושים השמים והארץ את רצונם של בני ישראל.

יתן הקב"ה שעתה, זמן הקבלה הטובה על להבא, תספיק ההחלטה הטובה, ואז יעשו שמים וארץ את כל אשר ברצון נפשם האלקית של בני ישראל, וכשהקב"ה יתן גשמיים לבני ישראל יעשו הם את אשר ביכלתם.

ופירוש הדבר שיעשו מגשמיים – רוחניות, ויהי הדבר מתוך מרחב ומתוך שמחה. (משיחת יום ב' דר"ה, תשט"ז)

ב. הביטוי "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" נמצא גם בישעיהו הנביא, אבל באופן הפוך: שמעו שמים והאזינו ארץ.¹

המפרשים² מסבירים את הדבר בכך ששמיעה היא מרחוק והאזנה – מקרוב.³ משה רבנו, שהיה קרוב לשמים מלארץ, אמר, לכן: האזינו – השמים, ותשמע – הארץ, ואילו ישעיה, שהיה קרוב יותר לארץ, אמר: שמעו – שמים, והאזינו – ארץ.

ג. משה רבנו היה – נשמה דאצילות", כלומר: גם בהיותו כאן למטה היה בדרגת עולם האצילות, וכפי שמוסבר ברמב"ם⁴,

בקשר למעלת נבואת משה לגבי נבואת שאר הנביאים, שכל הנביאים היו זקוקים להתפשטות הגשמיים בשעת נבואתם, לפי

היה, איפוא, משה רבנו צריך לדבר רק על אצילות.

כן – ישעיה הנביא, שראה מרכבה דבי"ע, למה היה צריך לדבר לשמים?

(5) להעיר מזה חלק ג רלב, א ושם ו, א, רסה, סע"א. שמות רבה פרשה ג, טו. ויקרא רבה פרשה ב, ג. מכלילת שמות ית, ט. לקוטי תורה ויקרא ג, א.
(6) ראה ספרי מלות. לקוטי תורה במדבר פא, א.
(7) דברים מט, ב.

(1) ישע' א, ב.
(2) תנחומא האזינו ב, הובא בדעת זקנים מבעלי התוספות ובאר החיים בפ' האזינו.
(3) האונה מלשון אוין.
(4) הלכות יסודי התורה פרק ז הלכה ו.

צריכה, איפוא, להיות "התכללות" שני הסוגים: על יושבי אהל לדעת ש"כל האומר אין לו אלא תורה – אפילו תורה אין לו"⁹, כי דרוש גם קיום המצוות, לפי שהלימוד צריך להיות אך ורק על-מנת לעשות, "תלמוד גדול – שהתלמוד מביא לידי מעשה"¹⁰. ואילו על בעלי התעסקות, שעיקר "עבודתם" בקיום המצוות, לדעת שיש הכרח בקביעת עתים לתורה בכל יום, ולפחות פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית¹¹. ההבדל מתבטא רק לגבי עיקר ענינם, ב"קו" שבן יש להדר יותר, אך בשני הסוגים צריכים להיות שני ה"קוים"¹². כך הדבר גם באשר לעובדי ה' בנשמתם ולעובדי ה' בגופם: עובדי הוי' בנשמתם – אף שעיקר עבודתם מצד הנשמה – צריכים גם לטפל בגוף, "המשכה למטה", ועובדי הוי' בגופם צריכים גם להתמסר לקליטת אור הנשמה, "העלאה למעלה". כך הדבר גם לגבי כל מצוה באופן פרטי: דרוש צירוף של מעשה המצוה וכוונת המצוה, שכן – מצוה בלא כוונה כגוף בלא נשמה¹³. (משיחת ש"פ האזינו, תשח"י)

(9) יבמות קט, ב.

(10) קדושין מ, ב.

(11) מנחות צט, ב. הלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן פרק ג הלכה ד.

(12) ראה אגרת הקודש סימן ה.

(13) ראה של"ה מסכת תמיד עמוד התפלה ענין חנוכה (רמט סע"ב).

אך הענין הוא:

כשם של-פי הנגלה מוסבר הטעם ללשונות ההפוכות שבמשה וישעיה בכך שהשמים והארץ הם שני עדים⁸ ומאחר ולפי ההלכה צריכה להיות "עדותם מכוונת", ששני העדים יעידו דבר אחד, השמיעו משה וישעיהו לשונות הפוכות כדי שיחד יהיו בשני העדים – שמים וארץ – שתי הלשונות, של האזנה ושל שמיעה.

– כך גם ברוחניות, יש "להשוות" את אצילות עם בי"ע ("עדותם מכוונת"): אצילות "תומשך" בבי"ע, ובי"ע יעלו לאצילות. משום כך דיבר משה גם על בי"ע – כדי "להמשיך" אצילות בבי"ע, וישעיה דיבר גם על אצילות, כדי להעלות בי"ע לאצילות. שכן ענינו של משה – המשכה למעלה למטה, והוא הדבר שמשה "המשיך, את התורה למטה, וענינו של ישעיה הנביא – העלאה למטה למעלה, משום שנביא שימש מוכיח, וענינה של תוכחה הוא השפעה על הנבראים להתעלות למטה למעלה, לפיכך דברו שניהם על שני הענינים – כדי להביא את "התכללות" מעלה ומטה.

ה. ההוראה מן האמור ביחס ל"עבודה" היא: "שמים" – יושבי אהל, ו"ארץ" – בעלי התעסקות.

(8) רש"י על אתר.

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי
נפטר בדמי ימיו, כ"א מני"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו
מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

* * *

לעילוי נשמת

ר' משה עזיז ב"ר אלי' ע"ה
נפטר ביום כ"ג ניסן - אסחה"פ, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

ר' נוריא-ל ב"ר אשר ע"ה חביביאן
נפטר אור ליום ב' דחג הפסח - ט"ז ניסן, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אשר וזוגתו מרת אסתר
ומשפחתם שיחיו חביביאן

שבת שובה

את הימים שבין ראש-השנה ליום הכפורים – עשרת ימי תשובה – וב"עבודת" ימים אלו ניתן להשיג שביום הכפורים יתן הקב"ה יותר ויותר, מידו המלאה והרחבה, כמדת יכלתו של הקב"ה.

1. יהודים מקווים שבראש השנה העניק להם ודאי הקב"ה שנה טובה ומתוקה, להם ולבני ביתם, בכל הפרטים, בני, חיי ומזוני רויחי, בטוב הנראה והנגלה. ברם, לטוב אין גבול. נתן, איפוא, הקב"ה

מה ה"עבודה" הדרושה בימים אלו? – אנו אומרים ב"מחזור": שזוהו תשובה, תפלה וצדקה. באמצעות שלושה אלו אפשר להשיג מהקב"ה שיתן מידו המלאה והרחבה.

ז. ממבט שטחי נראה, לכאורה, ששלושה דברים אלו מצויים גם בין לא־יהודים, להבדיל, והם: "רפנטנס", "פרייזער", "צ'רטי". ברם, לאמתו של דבר, קיים הבדל גדול ויסודי בין שלשת הדברים כפי שהם בבני ישראל לכפי שהם, להבדיל, בעמים. ההבדל מוצא את ביטויו בעצם המלים: תשובה, תפלה צדקה.

ח. תשובה:

התרגום המדויק ללשון הקדש של המושג "רפנטנס" הוא: חרטה. ואילו בישראל אין הדבר נקרא בשם "חרטה" כי אם בשם "תשובה".

ההבדל בין חרטה לתשובה הוא קוטבי: חרטה מציינת התהוות חדשה. חורה לו על שעשה דבר לא־טוב או על שלא עשה דבר טוב, ורוצה הוא ללכת בדרך חדשה.

תשובה מציינת – שיבה חזרה. יהודי הוא טוב בעצם ורצונו לעשות טוב, אלא שמסיבות שונות, שאינן באשמתו כלל או שהן באשמתו החלקית, עשה דבר לא־טוב, ואילו בעצמותו הוא טוב.

וזו משמעות התשובה: הוא חוזר לשרשו ומקורו, ל"אני" הפנימי שלו, והוא מגלה את ה"אני" הפנימי שלו במדה שזה יהיה השולט בחייו.

לפיכך קיימת תשובה בכל אחד¹⁴, גם לצדיק יש מקום לתשובה. פירוש הדבר, שהוא שואף תמיד להגיע ל"אני" הפנימי שלו ולגלותו, וגם לרשע יש מקום לתשובה, שכן עד כמה שהגיע לדרגה נחותה יש לו תמיד האפשרות לחזור בתשובה, כיוון שאינו צריך

ליצור התהוות חדשה. עליו רק לשוב ל"אני" הפנימי שלו.

ט. תפלה:

התרגום המדויק ללשון הקדש של המושג "פרייזער" הוא: בקשה. ואילו בישראל אין הדבר נקרא בשם "בקשה" כי אם בשם "תפלה".

ההבדל בין בקשה לתפלה אף הוא קוטבי: משמעות "תפלה" אינה "בקשה" – כי אם – התחברות.

"בקשה" מציינת בקשה מהקב"ה שיתן – מלמעלה למטה – את הדבר החסר, ואילו כשלא חסר הדבר או כשאין רצון להשיגו – אין מקום לבקשה. "תפלה" מציינת – התחברות¹⁵ עם הקב"ה, מלמטה למעלה. דבר זה שייך בכל אחד ובכל עת.

לכל יהודי יש נשמה הקשורה עם הקב"ה. אך משום שהנשמה ירדה לגוף וקשורה אתו – מוכרחת הנשמה להודק לענינים גופניים כגון אכילה, שתיה וכדומה, ובו בזמן נחלשת התקשרותה עם הקב"ה. לשם כך קבועים זמנים מסוימים בכל יום לתפלה, כדי לחדש את הקשר עם הקב"ה ולחזק אותו.

לפיכך הרי גם לאלו שלא חסר להם דבר ישנו – ובמלוא התוקף – הענין של תפלה, שכן תפלה אינה אך ורק בקשה, כי אם, בעיקר, ריענון ההתקשרות והדבקות שלו בה'.

י. צדקה:

התרגום המדויק ללשון הקדש של המושג "צ'רטי" הוא: חסד. ואילו בישראל אין הדבר נקרא בשם "חסד" כי אם בשם "צדקה". אף ההבדל בין חסד לבין צדקה הוא קוטבי:

חסד מציין שאדם זה הוא טוב־לב, כלומר: אין מגיע לו לפלוני דבר ואין הוא חייב לתת לו, ורק בטוב לבו הוא נותן לו.

מא.

ועוד והוא העיקר – שכן תהי' לנו בפו"מ, ויתירה מזה, שכבר היתה לנו, בלשון עבר, ובפרט ע"פ הפתגם הידוע של רבותינו נשיאינו ע"ד הפירסום דביאת המשיח בעיתונים, כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם בכו"כ עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"י, ותיכף – כבר בא – בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ובגלוי לעיני כל באי עולם, ועאכו"כ, לעיני כל ישראל"י, ותיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ נצבים תנש"א, יום ב' דר"ה, וש"פ וילך ו' תשרי תשנ"ב)

- (1) ראה סה"ש תורת שלום ע' 12: „דער רבי (אדמו"ר הזקן) האָט געזאָגט אַז משיח וועט שטיין אין גאַנצן . . . אַלע אידען וועלען זיין פאַרטיג צו ביאת המשיח גלייך ווי עס שטייט אין גאַנצן אַז ער גייט“.
- (2) שה"ש ב, ח. ובשהש"ר עה"פ.
- (3) סיום וחזרת פ' ברכה.

(15) ראה רש"י בראשית ל, ח. אור התורה להצמח צדק ויחי שפ, א.

(14) ראה קונטרס ביקור שיקאגא עמוד 23.

מכאן מובן שמן הרגע הראשון של ראש השנה מתחילה כבר ההכנה ליום הכפורים.

מצות היום של ראש השנה היא – שופר¹⁶. ה"נקודה" של יום הכפורים היא עבודת הכהן הגדול, שכן בכל השנה עסקו ב"עבודה" גם שאר הכהנים, ואילו ביום הכפורים היה צריך הכהן הגדול בעצמו לעשות את כל העבודות. בעבודת הכהן הגדול ביום הכפורים היו שני חלקים. חלק אחד היה עושה בבגדי זהב [היו בבגדים אלו סוגים נוספים על הזהב אך נקראו בשם "בגדי זהב"], וחלק שני – ב"בגדי לבן" של בד נקי.

בבית המקדש היו שלושה חלקים: העזרה, ההיכל או אהל מועד, ו"קדשי קדשים". את העבודות שבעזרה ובהיכל היה הכהן הגדול מבצע בבגדי זהב והעבודות שבקדשי קדשים היה מבצע בבגדי לבן.

יג. חורבן בית המקדש התרחש רק בבית המקדש הגשמי, באבנים, זהב וכסף, ואילו בית המקדש הרוחני המצוי בכל איש ישראל בנפשו פנימה, בית המקדש שבנשמתו של כל איש ישראל, קיים ונשאר שלם. אפילו יהודי אינו מסוגל ח"ו להחריבו, וכל-שכן שגוי אינו מסוגל לכך.

– כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁷: רק גופותינו נמסרו בגלות ושעבוד מלכיות, אבל נשמותינו לא הוגלו ולא נמסרו בשעבוד מלכיות –

גם בבית המקדש הרוחני, המצוי בנפש כל איש ישראל, ישנם כל מועדי השנה, וכשמגיע יום הכפורים צריך כל יהודי, שהוא הכהן הגדול שבבית המקדש שלו, לבצע בעצמו את כל העבודות ולא לסמוך על אחרים. ובעבודה זו המוטלת עליו ישנם שני חלקים: העבודות שב"קדשי קדשים" בבגדי לבן, ושאר העבודות בבגדי זהב.

לעומתו, צדקה – מציינת "צדק", ובשני אופנים:

(א) הוא חייב לתת לאחר. הוא יודע שאינו נותן משלו. הקב"ה נתן לו בפקדון כדי שיתן לאחר.

(ב) מאחר שהוא חייב להודק לך שהקב"ה יתן לו, והרי הקב"ה ודאי אינו חייב לו דבר – צריך הוא וחייב לעשות מדה כנגד מדה, למרות שאינו חייב לו. ע"כ הוא מעורר גם למעלה, שהקב"ה יתן לו יותר מכפי שהוא זכאי, שכן נתן במדה יתרה מכחותיו.

ובמיוחד – צדקה השייכת לרבים, וביחוד צדקה למוסדות תורה, שכל אחד מן המתחנכים במוסדות אלו מהווה בסיס לעתיד לבנין בית בישראל, מורה-דרך בעתיד לסביבתו. הנותן, איפוא, צדקה למוסדות תורה כאלו רשאי לבוא לפני הקב"ה ולומר: אני נתתי יותר מכפי יכלתי ל"עסקים" שלך, כביכול – תן גם אתה, יותר מן המגיע, לצרכים שלי.

יא. אלה הם שלשת הדברים, תשובה, תפלה וצדקה, שבאמצעותם משיגים חתימה וגמר חתימה טובה. כששבים אל ה"אני" הפנימי – תשובה, מתחברים אל הקב"ה – תפלה, ונותנים צדקה כ"צדק" – הרי ככל שהקב"ה נתן בראש השנה כל טוב – נותן הוא ביום הכפורים במדה יתרה, שנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

(משיחת ר' תשרי, תשי"ג)

יב. בחשבון "עשרת ימי תשובה" נכללים גם שני ימי ראש-השנה ויום הכפורים, שהרי הימים שבין ראש השנה לבין יום הכפורים אינם אלא שבועה, ומוכן, איפוא, שנעשרת ימי תשובה כוללים גם את ראש-השנה ויום הכפורים.

מן העובדה שעשרה ימים אלו נקראים בשם כולל – עשרת ימי תשובה – יש להוכיח שכל הימים האלה מהווים מציאות אחת שראשיתה בראש-השנה וסיומה ביום הכפורים.

הוספה

בשורת הגאולה

מ.

דעם ענין הכי עיקרי – גאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

ובפרט אז עס זיינען שוין פאַראַן כמה סימנים אויף דעם – אָנהויבנדיק פון דברי חז"ל כמה שנים ודורות לפני זה: „כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה“, און כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מסביר געווען אז תשובה האָט מען שוין אויך אויפגעטאַן, און מ'שטייט שוין „הכן כולכם“, און מ'שטייט אזוי שוין אַ משך זמן.

(ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאחר התרת נדרים, ער"ה תשנ"ב)

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ל' כ"ק מו"ח אדמו"ר במכתבו מכ"ז אדר תרח"ץ – אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט. וראה „היום יום" ט"ו טבת.

הענין הכי עיקרי – גאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

ובפרט לאחר שישנם כמה סימנים על זה, החל מלשון חז"ל מכמה שנים ודורות לפני זה „כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה“, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הסביר שגם ענין התשובה ישנו כבר ונמצאים כבר במעמד ומצב ד"הכן כולכם²; וגם במעמד ומצב זה – נמצאים כבר משך זמן.

(16) ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ב ע' 109 הערה 1.
(17) ג' תמוז תרפ"ז. לקוטי דיבורים עמוד תרצב.

יד. הטעם לכך שהכהנים בעבודתם היו צריכים ללבוש בגדים לכבוד ולתפארת – וכאמור היתה העבודה ביום הכפורים צריכה להיעשות בבגדי זהב מלבד בקדשי קדשים – כותב הרמב"ם¹⁸ לפי שבקדושה יש להשתמש במיטב ובמפואר שבדברים. הוזהב תופס מקום נכבד ויוצר רושם על בני אדם – משום כך צריכה להיות העבודה בבית המקדש, וביחוד ביום הכפורים, בבגדי זהב.

לפי זה, איפוא, בלתי מובן: מדוע היתה ב"קדשי קדשים" העבודה דוקא בבגדי לבן? ב"קדשי קדשים" גדולה הרי יותר הקדושה – היתה צריכה בודאי להיות שם העבודה בבגדי זהב?

– הענין הוא: כל אחד צריך לעבוד את הקב"ה בהתאם לכל כחותיו שלו.

כשבאים לעשיר לשם קבלת צדקה – אינו יכול לטעון שהוא יוצא ידי חובתו בתורה, תפלה, למוד חסידות ונגלה. עליו לדעת שבבית המקדש היו צריכים להיות בגדי זהב. לאידך גיסא יש לזכור שאי אפשר לצאת ידי חובה בהחזקת ישיבות וכדומה, בלבד – "בגדי זהב", כי אם יש צורך גם ב"בגדי לבן", בגדים נקיים, עניינים רוחניים הנקיים ומשוחררים מגשמיות וחומריות.

וכל דבר צריך להיות מותאם למקומו. לעבודות שמחזיץ ל"קדשי קדשים" – יש להשתמש בבגדי זהב, לנצל את בגדי הזהב לצרכי בית המקדש.

– כפי שנאמר במדרש¹⁹: לא היה ראוי זהב להשתמש בו, ולא נברא אלא בשביל בית המקדש. עיקר בריאת הזהב היה לצורך בית המקדש, ובזכות כך הוא נמצא גם בכל העולם, כל אחד מבין, איפוא, שאין לעשות את העיקר לטפל ואת הטפל לעיקר –

אך כשמדובר ב"קדשי קדשים", בקדשי הקדשים שבנשמת כל איש ישראל, שם אין

להכניס את הזהב. העשיר – שוה לכל אדם. עבודות קדשי הקדשים צריכות להיעשות ב"בגדי זהב".

טו. וזה ענינם של עשרת ימי תשובה, הפותחים בשופר של ראש השנה ומסתיימים בעבודת הכהן הגדול ביום הכפורים.

בתחלת עשרת ימי תשובה נוטלים שופר ותוקעים בו. השופר הוא קרן של בהמה, אף הקולות הבוקעים ממנו אינם "טונים מוסיקליים", כי אם קולות פשוטים של תקיעה שברים ותרועה. כשאדם ניצב לפני הקב"ה אין מקום להתחכמויות. התקשרותו עם הקב"ה היא בצעקה לבבית פשוטה. הוא צועק מעומק פנימיות לבו, שהוא בנו של הקב"ה והקב"ה הוא אביו, ומבקש הוא מאביו שיתן לו שנה טובה ומתוקה.

סיומם של עשרת ימי תשובה הוא בעבודת הכהן הגדול, על שני חלקיה האמורים. כלומר, האדם יודע ומחליט לעבוד את ה' הן בבגדי זהב והן בבגדי לבן.

בקשר לדברים שהם מחזיץ לקדשי קדשים – יודע הוא שמאחר והקב"ה נתן לו כסף ונשמה ישראלית, אסור לו להסתתר ב"בגדי לבן", שכל דבר מהווה בהם כתם, וכשיבואו בקשר לכסף – לעני. יפנה אותם לאחרים בטענה שהוא קדוש וטהור. הוא יודע שבית המקדש, הישיבה, בית הכנסת ובית המדרש זקוקים לזהב – וצריך הוא לתת זהב.

אך כשמדובר בקדשי קדשים הוא שוה לכל. אין הוא מתהלך ב"בגדי זהב" כי אם ב"בגדי לבן" נקיים ובהירים, נקיים מגשמיות וחומריות. הוא יודע שבקשי הקדשים לא נמצא כל דבר – ואפילו לחם הפנים, שהוא לחם קדוש, לא נמצא בקדשי קדשים – כי אם הקב"ה, התורה – הארון והלוחות – והכהן הגדול.

טז. וזה מוסר ההשכל לכל יהודי: ראשית החיים, תחלת העבודה ותחלת השנה, צריכות להיות בצעקה פשוטה אל הקב"ה, נעלית מן השכל, ולאחריה צריך

קדשים, בשעה שאני "בלתי מקושט" לחלוטין? על כך התשובה:

כדי להכנס לקדשי קדשים אינם דרושים בגדי זהב, קישוטים, צבעים. אבל דרושים בגדים לבנים ונקיים. לב וך וטהור ומוח וך וטהור.

ולזה מגיע כל יהודי לאחר הטבילה בערב יום-כפור, הטבילה השוטפת את הדברים הבלתי טובים ובלתי מתאימים.

יט. כשם שהכהן הגדול, לאחר כל עבודתו בבגדי זהב ובגדי לבן, היה אומר תפלה קצרה, ובמספר מלים אלו היה מבקש ומשיג שנה טובה עבורו, עבור בני שבטו, ועבור כל בני ישראל בכל העולם, גם בגשמיות,

כך כל יהודי, בשעה שהוא עושה את העבודה בקדשי הקדשים שבקרב פנימה, מביא הוא, במספר מלים ספורות ובזמנים ספורים, אושר לכל ימי כל השנה.

וכשם שתפלתו של הכהן הגדול היתה עבור כל בני ישראל – כך תפלתו של כל יהודי ביום הכפורים, כשהוא בא בבגדי לבן בלב טהור ובכוונה טובה, מועילה לא לעצמו בלבד, כי אם לכל בני ישראל, ישראל ערבים זה בזה²¹, להמשיך שנה טובה ומתוקה ברוחניות ובגשמיות.

(משיחת ז' תשרי תשי"ז)

האדם עצמו לעשות את העבודות בבית המקדש – הקיים גם עתה – בבגדי זהב ובבגדי לבן.

וכשיעשה כן – יהיו אצלו הגשמיות והרוחניות ביחד, כפי שהיה הסדר של הכהן הגדול. לא היה לובש תחלה בגדי זהב ולאחר מכן בגדי לבן, כי אם היה מחליף אותם: תחלה בגדי זהב, לאחר מכן בגדי לבן, ולאחר מכן שוב בגדי זהב ולאחר מכן שוב בגדי לבן, ושוב – בגדי זהב. שכן בבני ישראל אין הגשמיות והרוחניות נפרדים.

יז. ביום הכפורים צריך יהודי להתבונן ולהתכוון להכנס לקדשי הקדשים שבנפשו פנימה.

מה משמעותם של קדשי הקדשים? – בקדשי הקדשים שבבית המקדש לא נמצא אלא הארון, ובו נמצאו הלוחות.

כלומר: "קדשי הקדשים" הוא מקומם של הלוחות, של התורה החקוקה.

וזה גם משמעות קדש הקדשים הנמצא בנפשו של כל איש ישראל. ההתקשרות של יהודי עם התורה, תורת חיים, היא התקשרות באופן של חקיקה²⁰.

יח. כשבא יום הכפורים ויהודי צריך להכנס ל"קדש הקדשים" מתעוררת אצלו שאלה: כיצד מסוגל אני להכנס לקדשי

(20) לקוטי תורה ויקרא מה, א.

(21) שבועות לט, א. סנהדרין כו, ב.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד